

Julegaver

Af Anne Hillgaard

Nu gik lyset ud oppe i soveværelset. Kun den elektriske juletræskæde lyser; men det er også lys nok.

Man kan sagtens se Barbies campingvogn og gavepapiret, som er klemt ned bag hjørnesofaen.

Rundt i sofaen ligger gaverne som et helt bjerglandskab: fars bjerg, mors bjerg og morfars. Silles og Christians bjerge er de største.

Men nu er der ikke længere papir omkring. Det er julenat.

Der var ikke flere pakker at lukke op, og der var ingen, som kunne få en bid mere ned, så nu er de gået i seng allesammen.

Allesammen, undtagen katten. Den går lige en sidste runde gennem stuen. "Det kunne jo være, man traf på mus i nat."

Men musene er skræmt langt ud på loftet af al den larm, der har været.

"Meget beklageligt!" siger katten, - som om den kunne have spist mere; og katten siger det højt, for det er sådan, at julenat kan dyrene tale sammen. Katten har bare ingen at tale med!

"Meget beklageligt!"

"Aaagh Hu!" Der tændte Action-Hero-Masterman - med knojern og karateben - ved en ufattelig kraftanstrengelse sit 1,5 volts batteri.

"Hvem gider sove, så længe der er strøm på?" skratter han så højt, at Barbie og Susie-dukken bliver nødt til at løfte de lange øjenvipper, selvom de strengt taget ikke kan.

Og billedet af mormor vipper lidt til siden, ligesom mormor plejede at hælde hovedet, når hun rigtigt ville se på een.

"Ved du, hvad det bedste er?" skratter actionman.

Det er nu engang den sang, han kan, for han har boet det meste af december måned under en højttaler henne i legetøjsbutikken; men den sang gider de andre ikke høre på.

"Jeg vil ikke høre mere om det gaveræs," siger Barbie, "jeg ser lyserødt, når du synger om det sted. Og det passer heller ikke. Jeg har stået midt i lege-tøjet i tre måneder og det var ikke nær så flot og dejligt, som det var nu i aften, da familien havde tændt lys, og de sang julesange.

- Nej, ved du, hvad det bedste er? Det er lugten af grannåle og appelsiner - og stearinlys, der spejler sig i glaskugler og sølvpapir - og så den, de sang: Glædelig jul, glade jul ..."

"Du ved ikke, hvad du snakker om," siger katten og vipper irriteret med den yderste halespids. "Du har kun været med til det halve af aftenen. Du kender ikke det mindste til gåsesteg og risengrød! Men jeg fik lov at æde den rå gåselever! Så jeg ved, hvad det bedste er! Og forresten hedder sangen ikke "Glædelig". Den hedder "I en kælder sort som kul", for det er en julesang, som ender godt.

Men nu begynder mormors billede, som allerede har vippet lidt, at rokke på sig.

"Nej, nej. Det bedste var, dengang Christian gav morfar billedrammen, han selv havde lavet.

Jeg er ganske vist kun et fotografi; men selv et fotografi har vel øjne i hovedet. I hvert fald når det er juleaften. Og jeg så det bedste.

Jeg så, at det var lige bestemt morfar, og ingen anden, som skulle have den gave, Christian havde arbejdet på så længe. Jeg så, hvor meget Christian holder af sin morfar, og jeg så, hvor glad morfar blev.

Det bedste er ikke maden og ikke træet og ikke gaverne. Det hele hører med. Men det bedste er, at menneskene holder af hinanden."

Da råber den fine bog, som ligger nederst i mors gavebjerg: "Luk mig op, luk mig op. Jeg har noget, I skal se!"

Det er en kunstbog. Sådant en billedbog til voksne. Den vejer mindst tre kilo. Det er en bog, der er så fin og glat, at man helst skal vaske hænder først og lægge den på det store bord, før man kigger i den.

"Det er ikke så godt! Vi kan ikke nå frem" siger fotografiet. "Og du er nok også for fin til os."

"Nej, det kan vi altså ikke klare!" siger Susiedukken. "Jeg er vildt nysgerrig; men det er hårdt nok at holde øjnene åbne, når man ligger ned."

"Havde Christian nu fået samlet sin kran, så kunne en anden een måske have gjort noget. Men nu ligger det altså sådan, at den stadigvæk ligger i æsken. Så jeg beklager." Actionmand ser lidt forlegen ud.

"Jamen, I skal se," hvisker bogen, "for jeg gemmer på det allerbedste."

"Ja, I skal ikke se sådan på mig!" fnyser katten. "Havde det været en undulat, eller en guldfisk, jeg skulle lukke op, så måske. Men katte interesserer sig ikke for bøger."

"Ja, så må det gå, som det bedst kan," hvisker bogen. Det er slemt at få stødte hjørner og revet smudsbind; men det er værre, hvis man ikke kan komme til at vise, hvad man har i sig. Og jeg gemmer på det allerbedste."

Langsomt begynder bogen at glide. Det er som en vældig lavine, der går i skred, for bogen bærer på to store håndklæder, et par damehandsker, en brødrister og et topnøglesæt, da den glider ud over sovakanten.

Det hele falder på gulvet, og hvem kan nu forklare det; men bogen lander øverst. Den har åbnet sig, og i lyset fra juletræskæden, ser man billedet af et lille barn.

Det er grimt. Alt for lyserødt, sådan som nyfødte børn tit er det. Men moderen, som løfter det op i stjernelyset, ser på barnet med glade øjne. Hun kunne ikke se noget smukkere.

Og der er en stjerne, som lyser ned over barnet. Det er ikke en almindelig stjerne. Dertil er den alt for stor.

"Det er ham, som blev født den første julenat," hvisker bogen. "Han er det allerbedste.

Mennesker giver hinanden en dejlig juleaften, og de giver julegaver til hinanden, for så kan de gå og huske det bagefter og tænke på, at der er nogen, som kan lide dem. Det var derfor, vi blev købt og pakket ind og fik små sedler på.

Men det her barn var Guds julegave til alle mennesker. Det er Guds eget barn. Han havde ikke købt det nogen steder.

Ja, egentlig var det sig selv, han gav, for man kan ikke give sine børn væk. Så må man selv følge med.

Gud gav os den første og den største julegave, og den var ikke i stedet for noget andet.

Gud gav sig selv til menneskene, så de kunne tro på ham og altid høre til hos ham. Så behøver ingen at være alene.

Det er det allerbedste."

--

Det er julemorgen: Actionmand er løbet tør for batterier, Susie-dukken og Barbie sidder og stritter med arme og ben inde i campingvognen. Fotografiet med mormor ligger i en kuffert.

Og mor er vred på katten, for hendes nye, fine bog lå på gulvet i morges.

Hun skulle vist have kigget på billedet!

Juleafslutning i Brejning kirke 1995